

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce Ing. T.K.**, bytem..., *zastoupeného JUDr. Františkem Severinem, advokátem, se sídlem Brno, Elišky Machové 41*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. listopadu 2010, č.j.: DSH/11574/10**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Ing. T.K., (dále jen „žalobce“) byl příkazem Městského úřadu Horažďovice, odboru správního (dále jen „*městský úřad*“) ze dne 2. 6. 2010, sp. zn. MH/08820/2010/DP-41, č. j. MH/09805/2010 (dále jen „*příkaz*“), uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*přestupkový zákon*“), pro porušení ust. § 28 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“). Přestupku se měl dopustit tím, že „*dne 21. 4. 2010 v 12.36 hodin při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, RZ... po silnici II/188 v místě železničního přejezdu Velký Bor mu byla naměřena laserovým přístrojem MICRO DigiCam rychlost jízdy 50 km/h, po odečtení stanovené odchylky měření 47 km/h, ačkoli byla*

v daném místě měření nejvyšší povolená rychlost 30 km/h.“ Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč.

V odporu proti příkazu žalobce trval na svém vyjádření uvedeném na formuláři oznámení o přestupku sepsaném na místě. Dle žalobce bylo v uvedenou dobu bílé kmitavé světlo v činnosti, tudíž v místě přejezdu byla maximální povolená rychlost 50 km/h. Funkční byly rovněž závory. Poukazoval na zdlouhavé řešení přestupku na místě samém a na to, že neobdržel kopii oznámení o přestupku. Žalobce odmítl považovat za důkaz, že se přestupku dopustil, dodatečně vyjádření Správy železniční dopravní cesty, státní organizace, Správy dopravní cesty Plzeň (dále jen „SŽDC“) a za dostatečný důkaz nepovažoval ani fotografii pořízenou Policií ČR v protisměru jeho jízdy, když tvrdil, že fotografie byla pořízena mezi „dvěma bliknutími“ světelné signalizace, na což žalobce policisty upozornil. Za jediný relevantní důkaz by považoval videozáznam pořízený v předmětnou dobu ve směru jízdy svého vozidla. Rovněž upozornil na to, že kdyby světelné zařízení skutečně nebylo funkční, bylo by třeba danou situaci řešit umístěním příslušné dopravní značky. Celou akci Policie ČR označil pouze za účelový nástroj k získání finančních prostředků.

Dne 21.7.2010 provedl městský úřad ústní jednání. Žalobce se při něm seznámil se spisovou dokumentací. V rámci vyjádření k věci se odvolal na obsah podaného odporu a konstatoval, že dle jeho názoru byla světelná signalizace funkční.

Městský úřad vydal dne 27. 7. 2010 rozhodnutí sp. zn. MH/08820/2010/DP-41, č. j. MH/13152/2010 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), se stejným výrokem o vině i stejnou sankcí, navíc s povinností uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. V odůvodnění uvedl, že o věci rozhodl na základě dokumentů shromážděných Policií ČR, zejména na základě oznámení o přestupku, úředního záznamu a záznamu o přestupku a dále na základě vyžádaného vyjádření SŽDC, podle kterého bylo dne 21. 4. 2010 v době od 8.00 do 17.00 hodin z důvodu výluky přejezdové zabezpečovací zařízení v místě železničního přejezdu mimo provoz. Přestupek má za zcela spolehlivě zjištěný, prokázaný a nemá žádné pochybnosti o jeho spáchání. Městský úřad rovněž uvedl, že nepředvolával příslušníky PČR, kteří na místě sepisovali záznam o přestupku, neboť z podkladů PČR jej má za zadokumentovaný.

V podaném odvolání žalobce odkázal na odpor proti příkazu s tím, že v něm popsal situaci dostatečně. Dodal, že kdyby jej policisté vzali na stranu ve směru jízdy, zmíněný přejezd by nesvítíl, obyčejným fotoaparátem schopným pořídit videosekvenci jej natočili před přejezdem, popřípadě mu předložili na místě doklad od SŽDC a vše zaprotokolovali, bez dalšího by pokutu zaplatil. Takto musí jednání Policie ČR považovat za neprofesionální. Namísto toho, aby na eventuální nebezpečí raději policisté řidiče řádně upozornili, jen měřili rychlost, aniž by pro to byli technicky či odborně vybaveni. Namísto snahy po řádném fungování státního aparátu si pak městský úřad pouze dodatečně opatřil zcela neobjektivní vyjádření řadového úředníka SŽDC.

Krajský úřad Plzeňského kraje (dále jen „*žalovaný*“) rozhodnutím ze dne 25.11.2010 č.j.: DSH/11574/10 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. V odůvodnění předně konstatoval, že není oprávněn hodnotit vhodnost činnosti Policie ČR. Dále uvedl, že z procesního hlediska proběhlo řízení řádně. Věc

přezkoumal v souladu s požadavky stanovenými § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Z předložených podkladů a důkazů jednoznačně plyne, že se žalobce daného přestupku dopustil. Vyjádření SŽDC se shoduje s obsahem úředního záznamu Policie ČR, z něhož vyplývá, že na předmětném železničním přejezdu bílé přerušované světlo nesvítilo. Námitku, že snímky z místa měření rychlosti byly pořízeny mezi dvěma bliknutími zabezpečovacího přejezdového zařízení, vyhodnotil jako lichou.

Žalobce se žalobou ze dne 19.1.2011 domáhal zrušení napadeného i prvoinstančního rozhodnutí pro nezákonnost, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání práva na náhradu nákladů řízení. V žalobě uváděl, že řízení ze strany žalovaného bylo zcela formální a nezákonné, když se žalovaný nevypořádal s argumenty uvedenými v odvolání. Před správními orgány obou stupňů namítal, že bílé kmitavé světlo bylo v okamžiku, kdy žalobce dne 21.4.2010 přejížděl železniční přejezd, v činnosti, a tudíž povolenou rychlostí byla rychlost 50km/hod. Přejezd se závorami byl v tu dobu funkční, a proto při naměřené rychlosti 47km/hod. povolenou rychlost nepřekročil. Během zdlouhavého řešení přestupku policisty na místě samém projely daným místem minimálně dvě vlakové soupravy a žalobce si tedy opakovaně ověřil, že světelná signalizace byla v provozu a závory byly rovněž funkční. Nezákonnost napadeného i prvoinstančního rozhodnutí žalobce spatřoval v porušení ustanovení § 3, § 50 odst. 1, § 51 odst. 1 a § 52 správního řádu. Nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nebyly provedeny všechny důkazy a využity důkazní prostředky potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgány obou stupňů zejména nevyslechly policisty, kteří „quasipřestupek“ zjistili a sepsali prvotní hlášení. Z výsledku bylo možné zjistit např. to, zda signalizace skutečně nefungovala po celou část dne 21. 4. 2010 od 8.00 do 17.00 hodin, proč policisté nepořídili požadovanou dokumentaci delší videosekvencí signalizačního zařízení či proč ihned po sepsání záznamu o přestupku žalobce „ukončili akci“.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 24.3.2011 navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Konstatoval, že odvolací námitky žalobce spočívaly zejména v posuzování práce policie. Žalovaný však není kompetentní činnost policie hodnotit. Žalobce pro případ, že by si chtěl stěžovat na práci policistů, kteří s ním přestupek projednávali, odkázal na nadřízený policejní orgán či na služebně nadřízenou osobu zakročujících policistů. Žalovaný dále uváděl, že šetření podezření ze spáchání přestupku, jež byla prováděna na místě samém policisty, byla (podle podkladů) standardní. Snímky z místa spáchání přestupku, zachycující vozidlo, tabulku registrační značky a protokol o měření rychlosti na přejezdu, označil za objektivní důkazy, které zachytily protiprávní jednání žalobce. Námitka žalobce, že snímky byly pořízeny mezi dvěma bliknutími signalizace, se jeví žalovanému jako účelová. V případě vypnuté signalizace na předmětném místě (což bylo podle žalovaného potvrzeno sdělením SŽDC a dále fotodokumentací policie) byla na železničním přejezdu nejvyšší povolená rychlost 30 km/hod. (§ 28 odst. 3 zákona o silničním provozu). K posouzení skutkového stavu stačilo oznámení o přestupku, snímky z místa spáchání přestupku a zmíněné vyjádření železničního orgánu. Žalovaný rovněž zdůraznil, že žalobce v řízení nenavrhoval provést důkaz svědeckými výpověďmi policistů. Napadené rozhodnutí pak žalovaný považoval za přezkoumatelné.

V replice ze dne 11.4.2011 žalobce trval na žalobě a konkretizoval požadavek na náhradu nákladů řízení.

Krajský soud rozsudkem ze dne 19. 4. 2011, č. j. 17 A 6/2011 - 27, zrušil rozhodnutí žalovaného i prvoinstanční rozhodnutí městského úřadu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle názoru soudu nezjistily správní orgány stav věci, o němž by nebyly pochybnosti, a v rozsahu nezbytném pro učinění závěru o tom, zda se žalobce dopustil či nedopustil výše zmíněného přestupku. Za účelem posouzení žalobcovy obrany, který konstantně tvrdil, že bílé signalizační světla na přejezdu fungovala, nic nebránilo městskému úřadu, aby zasahující policisty vyslechl jako svědky. Ti by se pak mohli vyjádřit k funkčnosti železničního signalizačního zařízení na předmětném místě a ve stanovený čas a k tomu, z jakého důvodu je na černobílé fotografii železničního přejezdu a přední části žalobcova motorového vozidla uveden údaj vytištěno dne 27.4.2010 a nikoli vytištěno dne 21.4.2010, a zda bylo či nebylo třeba dokumentaci doplňovat o časově delší videosekvenci signalizačního zařízení. Městský úřad tak porušil § 3, § 50 odst. 3 a § 51 odst. 1 správního řádu ve vztahu k § 22 odst. 1 písm. f) bod č.4 přestupkového zákona. Žalovaný nezajistil nápravu takto zjištěného stavu věci, čímž porušil § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu.

Na základě kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28.2.2013, č.j. 5 As 64/2011-66, rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že Krajský soud v Plzni v projednávané věci nesprávně vyhodnotil důkazní situaci a hodnotil zásadu materiální pravdy a související procesní povinnosti správních orgánů v procesu dokazování v kontextu konkrétní věci extenzivně.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodla bez jednání za výslovného souhlasu žalobce (čl. 22 spisu) i žalovaného (čl. 17 spisu).

Podle § 110 odst. 4 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Soud při posuzování důvodnosti žaloby vyšel z následujících úvah.

Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 přestupkového zákona v souvislosti s porušením ust. § 28 odst. 3 zákona o silničním provozu.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 přestupkového zákona *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1.*

„Zvláštním právním předpisem“ ve smyslu předchozího ustanovení je zákon o silničním provozu. Ten v § 28 odst. 3 v rozhodném znění stanoví, že *ve vzdálenosti 50 m před železničním přejezdem a při jeho přejíždění smí řidič jet rychlostí nejvýše 30 km.h-1. Svítí-li přerušované bílé světlo signálu přejezdového zabezpečovacího zařízení, smí 50 m před železničním přejezdem a při jeho přejíždění jet rychlostí nejvýše 50 km.h-1. Při přejíždění železničního přejezdu nesmí řidič zbytečně prodlužovat dobu jeho přejíždění.*

Žalobce v průběhu přestupkového řízení nezpochybňoval, že v uvedenou dobu jako řidič osobního automobilu přejížděl železniční přejezd Velký Bor rychlostí 47 km/hod. Současně však tvrdil, že se přestupku nedopustil, protože na přejezdu fungovalo přejezdové zabezpečovací zařízení ve formě přerušovaného bílého světla a z toho důvodu směl jet rychlostí 50 km/hod.

Těžiště sporu tedy spočívalo v posouzení otázky, jaká byla dne 21.4.2010 ve 12,36 hod. na železničním přejezdu Velký Bor nejvyšší dovolená rychlost, což přímo záviselo na zjištění skutečnosti, zda v rozhodnou dobu fungovalo na železničním přejezdu přejezdové zabezpečovací řízení či nikoliv.

Podle žalobního tvrzení v tomto směru nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nebyly provedeny všechny důkazy a využity důkazní prostředky potřebné ke zjištění stavu věci. Došlo tak k porušení ust. § 3, § 50 odst. 1 a § 51 odst. 1 a § 52 správního řádu.

Podle § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

Podle § 50 odst. 1 správního řádu *podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*

Podle § 51 odst. 1 správního řádu *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*

Podle § 52 správního řádu *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*

Klíčovou otázkou ve věci tak bylo naplnění požadavku vyplývajícího z § 3 správního řádu, v němž je vyjádřena tzv. zásada materiální pravdy. Na základě dalších citovaných ustanovení správního řádu a ust. § 50 odst. 3 správního řádu v souladu se zásadou materiální pravdy je nutné dovodit, že povinnost opatřit potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, zjišťovat i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost, jakož i provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, stíhá správní orgány.

Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že je třeba v přestupkovém řízení klást zvýšené nároky na rozsah a způsob zjišťování podkladů rozhodnutí a v jejich světle vykládat obecná ustanovení správního řádu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009 – 101, www.nssoud.cz). Je dále zřejmé, že přestupkové řízení jakožto řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost v podobě sankce za přestupek, je ovládáno zásadou vyšetřovací.

Jak však uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku *„Na druhou stranu nelze opomenout, že ustanovení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, a tedy i zásadu materiální pravdy a zásadu vyšetřovací v rámci správního řízení, je třeba vykládat s ohledem na požadavek procesní ekonomie, přičemž řízení by mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji a nejlevněji (viz Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 18). S tím úzce souvisí také potřeba brát ohled na znění citovaného § 3 správního řádu, dle kterého musí být zjištěn stav věci, o němž nejsou „důvodné pochybnosti“.“*

Zdejší soud sdílí názor Nejvyššího správního soudu, že žalovaný stejně jako městský úřad nemohli mít v souzené věci důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. *„Výše popsané dokumenty Policie ČR nevykazovaly žádný rozpor se sdělením SŽDC, o jehož pravdivosti nebyl důvod pochybovat. Žalobce jeho správnost rozporoval v zásadě jen zcela obecným argumentem o tom, že se jedná o vyjádření „řadového pracovníka“ SŽDC (podepsáno je ředitelem Správy dopravní cesty Plzeň), a žádné konkrétní důvody pro jeho nevěrohodnost netvrdil, a to ani v rámci ústního jednání ve věci, kdy se plně odvolal na svá předchozí vyjádření. S uvedeným souvisí také to, že i když je přestupkové řízení ovládáno mj. zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací, nezbavuje to, vzhledem k dikci § 52 správního řádu, účastníka řízení povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že povinnost vyplývající z § 52 správního řádu nelze vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností; je však povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet. Žalobce v tomto směru sám neoznačil žádný relevantní důkaz, který by byl s to zpochybnit zjištěný skutkový stav. Jak uvedl v kasační stížnosti stěžovatel, žalobce také v průběhu správního řízení nenavrhl, ačkoli k tomu měl příležitost, jako důkazní prostředek výslech příslušných policistů. Správní orgány obou stupňů tak v dané věci, v důsledku neexistence důvodných pochybností o zjištěném skutkovém stavu, neměly věcný důvod pro provedení tohoto výslechu (a to i s přihlédnutím ke zmíněnému požadavku procesní ekonomie) a ani se s touto otázkou nemusely v rámci řízení vypořádávat, nevznese-li žalobce takový důkazní návrh. Ani v tomto ohledu tedy žalobce procesní aktivitu ve smyslu § 52 správního řádu neprojevil.“*

Správní řád neukládá správním orgánům povinnost provést ke konkrétní ve věci právně relevantní skutečnosti všechny objektivně existující důkazy. Jejich důkazní aktivitu limituje ustanovením věty druhé § 52 správního řádu. Jsou-li provedeny důkazy potřebné ke zjištění stavu věci do té míry, že zjištěná skutková verze nevzbuzuje žádné důvodné pochybnosti, pak provádění dalších důkazů by odporovalo procesní ekonomii. Taková situace nastala i v daném případě.

Soud uzavírá, že nesdílí tvrzení žalobce o porušení jím označených procesních ustanovení, zejména pak § 3 správního řádu.

Žalobci nelze přisvědčit ani potud, že se žalovaný nevypořádal s jeho argumenty uvedenými v odvolání. V té souvislosti soud odkazuje zejména na str. 4 první odstavec shora napadeného rozhodnutí, kde vypořádává stěžejní otázku tak, že z provedených důkazů je nepochybné, že v rozhodnou dobu na železničním přejezdu nefungovalo přerušované bílé světlo signálu přejezdového zabezpečovacího zařízení, a proto zde byla nejvyšší dovolená rychlost 30 km/hod.

Žaloba nebyla důvodná a soud ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§110 odst. 3 věta první s.ř.s.). Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal. Žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení o žalobě výslovně vzdal; v řízení o kasační stížnosti mu pak žádné náklady nevznikly (výrok II.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 25. března 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková